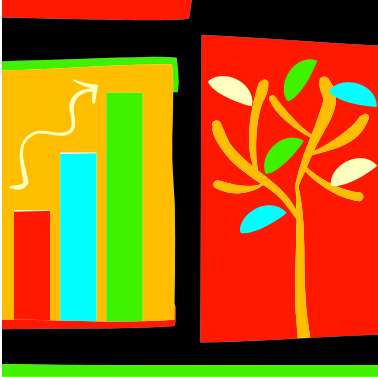

Nguyễn Phú

Hơn Một Lời Chia Tay

Khi tôi trở lại thăm C. thì em đã có một đứa con gái lên 2 tuổi. Cuộc gặp gỡ khá vui vẻ, tuy hơi gượng ép đôi chút. Cả gia đình em đều tiếp đón tôi niềm nở, đặc biệt là mẹ em. Tôi đã chuẩn bị đầy đủ "năng lượng" cho cuộc tiếp xúc này, mặc dầu chuyện tôi và em vẫn còn nhiều câu hỏi chưa có câu trả lời.

Chúng tôi cùng viết lên những trang quá khứ đẹp đẽ và thơ mộng. Hồi ấy tôi là học sinh giỏi nhất trường, còn em là hoa khôi và hơn tôi ... 2 tuổi. Chẳng trách cha ông có câu "nhất gái hơn hai, nhì trai hơn một". Tốt nghiệp phổ thông, tôi thi đại học, rớt và tiếp tục thi lần nữa mới đậu. Chúng tôi vẫn thư từ thăm hỏi nhưng càng về sau càng thưa dần. Một người bạn ở quê lên thăm báo cho tôi biết mọi sự đã thay đổi. Chỉ mới nghe vậy thôi, tôi tự ái và ngắt mọi tin tức. Nhân vật thứ ba mà tôi nghe được không ai xa lạ, chính là bạn thân cùng lớp phổ thông. Cảm giác bị xúc phạm ghê gớm khiến tôi không còn đủ tỉnh táo trong ứng xử và ảnh hưởng không ít đến học tập. Tôi hận bạn, hận em và ghét cay ghét đắng trong đời cái kiểu yêu tay ba nhập nhằng giữa bạn và người yêu như vậy.

Tốt nghiệp đại học với mảnh bằng loại khá ngành văn, tôi tiếp tục thời kỳ thất nghiệp hơn hai năm. Nhận được thiệp cưới của em, tôi mới "bật ngửa"

vì chú rể là một cái tên lạ hoắt. Hóa ra trong nhiều năm dài tôi đã hiểu lầm bạn bè và hiểu lầm em! Tôi phải làm sao đây? Cảm giác hối hận và hổ thẹn khiến tôi không dám đến dự tiệc cưới của em. Tôi tự trách mình vì đã quá tin vào dư luận, một thứ dư luận băng quơ, chưa kiểm chứng. Song mọi chuyện đã quá muộn.

C. trách tôi rất nhiều. Em nói : "Chuyện giữa chúng ta bắt đầu từ sự hiểu lầm nhỏ nhen và chồng chất nhiều lên cùng năm tháng. Không ai có lỗi hoàn toàn. Có điều đáng tiếc là cả hai đều phải trả giá khá đắt."

Tôi biết rằng kể từ giờ trở đi, tôi không nên đến thăm em nữa. Tôi không thể lấy quá khứ để bù đắp cho tương lai. Tôi không thể phá vỡ hạnh phúc của gia đình em nếu tôi còn yêu em. Lúc chia tay ra về, em đột nhiên nói với con em: "lại hôn chú đi con!". Cháu gái chạy lại hôn lên má tôi rồi trở về bên mẹ. Em cúi xuống ôm con và đặt lên môi nó một nụ hôn nồng nàn. Ánh mắt long lanh nhìn tôi.

Tôi biết, đó là lời chia tay đẹp nhất nhưng vĩnh viễn khép lại một chuyện tình.

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003